

Bilag 3

4 af udvalgets spørgsmål til kulturministeren og dennes svar herpå

Spørgsmålene og svarene er optrykt efter ønske fra udvalget.

Spørgsmål nr. 5:

Ministeren bedes sammenlignende oplyse om 3-5 andre EU-landes regler om ophavsretten, i hvilket omfang der er aftalefrihed mellem ophavsmand og forlægger, om tilbagegangsretten i ophavsretlige kontraktsforhold evt. er ufravigelig, og om hvilken periodelængde man evt. sikrer udgiver rettighederne inden de tilbagegår til ophavsmand.

Svar:

Jeg har valgt at sammenligne med tre lande, som vi normalt sammenligner os med: Tyskland, Sverige og Finland.

I alle landene er der i lighed med Danmark dels grundlæggende aftalefrihed mellem ophavsmænd og forlæggere, dels særlige regler om tilbagefaldsretten.

I henhold til § 41 i den tyske ophavsretslov kan ophavsmanden tilbagekalde en eksklusiv udnyttelsesret, hvis erhververen – eksempelvis en forlægger – enten ikke har udnyttet retten eller kun har udnyttet den i utilstrækkelig grad efter en periode på to år (og dertil en rimelig påmindelsesfrist), og ophavsmandens berettigede interesser derved krænkes væsentligt. Tilbagekaldsretten kan ikke fraviges på forhånd. I lighed med forslaget til § 54 er der således lagt op til, at ophavsmænd og forlæggere konkret aftaler udnyttelsesfristen, der efter tysk ret dog mindst skal være på to år. Efter det danske forslag kan parterne også aftale andre frister end to år.

Ifølge § 34 i henholdsvis den svenske og den finske ophavsretslov har ophavsmanden ret til at hæve en forlagsaftale, hvis der ikke er sket udgivelse inden to år fra det tidspunkt, hvor ophavsmanden har indleveret manuskriptet eller lignende. For så vidt angår musikalske værker er fristen fire år. Parterne kan som efter forslaget til § 54 i den danske ophavsretslov aftale, at der skal gælde andre frister end de i loven angivne. Herudover kan det i henhold til svensk og finsk ret

aftales, at der slet ikke skal gælde nogen udnyttelsesfrist. På dette punkt adskiller den svenske og finske regulering sig således fra forslaget til § 54.

Den svenske og finske retsstilling svarer til den danske retsstilling frem til 1995, hvor ophavsretsloven gennemgik en større revision. Det kan i øvrigt oplyses, at man i Sverige planlægger en udredning om reglerne om overdragelse af ophavsrettigheder. Man skal bl.a. se på reglerne om udnyttelsespligt og tilbagefaldsret. Udredningsarbejdet igangsættes formentlig i løbet af foråret 2008.

Spørgsmål nr. 6:

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 29. februar 2008 fra IFPI Danmark og Filmret/Producentforeningen v/Johan Schlüter, jf. KUU L 58 – bilag 9.

Svar:

I henvendelsen anmoder IFPI Danmark og Filmret/Producentforeningen om, at lyd- og billedproducenter tillægges en selvstændig ret til kabelviderspredning af radio- og tv-udsendelser.

Det lovudkast, som i oktober 2007 blev sendt i høring, indeholdt forslag til en udvidelse af aftalelicensen i ophavsretslovens § 35 om samtidig og uændret videreudsendelse af radio- og tv-udsendelser i kabelanlæg m.v. til også at omfatte lyd- og billedproducenter.

I sit hørings svar udtrykte Samrådet for Ophavsret bekymring for et forslag af denne art. Som jeg har anført i det kommenterede høringsnotat, som tidligere er oversendt til Kulturudvalget, viser bemærkningerne fra Samrådet for Ophavsret, at det ikke kan udelukkes, at den velfungerende kabelordning vil kunne blive bragt i fare, hvis producenterne efter at have fået tillagt selvstændige kabelrettigheder vil kræve en ændret fordeling mellem de forskellige grupper af rettighedshavere. På baggrund af de udtrykte bekymringer for kabelordningens videre eksistens finder jeg fortsat ikke grundlag for at stille for-